

závěr, že dovolatel zřekl se novoročního vážně a svobodně (§ 863 a 869 obč. zák.), ano šlo o zaměstnance hospodářsky na žalované závislého, jenž se mohl důvodně obávat, že by byl jinak ze zaměstnání propuštěn a vydán případně nebezpečí nezaměstnanosti. Neběží tedy tu o konkludentní čin takového rázu, jak jej předpokládá § 863 obč. zák., by totiž podle všech okolností nebylo důvodné příčiny, by se pochybovalo o vůli žalobcově zřící se příslušejících mu nároků. Při tom nelze činiti rozdíl mezi novoročním v době sdělení usnesení již splatným a budoucně splatným, ježto důvody pro případné mlčení dovolatele vůči jednatelům žalované byly u obou částí stejné.

Čís. 14373.

Byla-li směnka indosována jen na oko za účelem inkasa, je sice indosatář oprávněn žalovati vlastním jménem, ale žalovaný může proti němu vznést všechny námitky, které by měl proti indosantovi, kdyby tento žaloval.

(Rozh. ze dne 14. května 1935, Rv III 1089/34; důvody viz Úr. sb. čís. 2089, sr. rozh. č. 14069 sb. n. s.)

Čís. 14374.

Ve sporu, přerušném podle odst. 1 § 8. konkursního řádu a týkajícím se pohledávky, již třeba přihlásiti podle § 104 konk. ř., lze pokračovati podle § 115, 112 konk. ř. jen tehdy, byla-li pohledávka při zkušebním roku popřena co do pravosti nebo pořadí. V řízení jest přizpůsobiti žalobní žádost stavu změněnému vyhlášením konkursu, při čemž jest možno uplatniti i právo na oddělené uspokojení.

(Rozh. ze dne 14. května 1935, R IV 151/35; důvody viz Úr. sb. č. 2091.)

Čís. 14375.

Rozhodl-li procesní soud usnesením, že vyslechne ve sporu určitou osobu ne jako svědka, nýbrž jako stranu, nelze usnesení odporovati samostatným opravným prostředkem.

(Rozh. ze dne 15. května 1935, R II 226/35.)

Procesní soud upustil samostatným usnesením od výsledku svědka Bedřicha B-a, domnívaje se, že Bedřich B. je stranou v rozepři. Rekursní soud k rekursu žalobce uložil prvému soudu, by znovu rozhodl o provedení důkazu Bedřichem B-em. Důvody: Podle § 349 odst. 1 c. ř. s. není proti usnesení, že má býti upuštěno od výsledku svědka, samostatného opravného prostředku. Pod ustanovení § 337

c. ř. s. nespadá však případ, bylo-li upuštěno od výsledku svědka jen proto, že jest ho považovati za stranu.

N e j v ý š š í s o u d odmítl k odvolacímu rekursu žalovaného rekurs žalobcův do usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Napadeným usnesením změnil rekursní soud usnesení prvního soudu, jímž tento upustil zatím od výsledku svědka Bedřicha B., a uložil prvnímu soudu, aby se znovu usnesl o provedení důkazu svědkem tím. Z doslovu a odůvodnění obou usnesení jest zřejmo, že první soud pokládal za to, že by mohl Bedřicha B. slyšeti jen jako stranu, kdežto rekursní soud hájil názor, že by B. byl v tomto sporu jen svědkem. Šlo tudíž již v první stoličce o usnesení, týkající se otázky provádění důkazu, t. j. otázky, zda osoba k důkazu nabídnutá může býti slyšena jako svědek, či jako strana. Nelze-li však podle § 277 posl. odst. c. ř. s. odporovati samostatným opravným prostředkem průvodnímu usnesení, jímž byl již určitý důkaz o určité skutečnosti připuštěn, tím méně lze odporovati usnesení, jímž byla řešena toliko předběžná otázka, zda by bylo lze slyšeti někoho jako stranu či jako svědka. Proti takovým usnesením soudu (srov. také § 186 odst. 2 c. ř. s.) není samostatného opravného prostředku a lze jim odporovati jen opravným prostředkem proti nejbližšímu rozhodnutí soudu, jež lze bráti v odpor (§§ 515 a 462 odst. 2 c. ř. s.). Samostatný rekurs žalující strany proti usnesení prvního soudu byl tedy nepřipustný a měl býti odmítnut (§ 523 a 526 odst. 2 c. ř. z.).

Čís. 14376.

Várečné právo spojené s nemovitostí není samostatným předmětem exekuce. Exekuce na »jiná majetková práva« podle § 331 ex. ř. a dal. předpokládá právo aspoň co do výkonu samostatně zcizitelné a přenositelné, tedy ve prospěch třetí osoby zpeněžitelné.

(Rozh. ze dne 16. května 1935, R I 381/35.)

P r v ý s o u d povolil podle návrhu exekuci zabavením a příkazáním podílů práv várečných, r e k u r s n í s o u d návrhu nevyhověl.

D ů v o d y :

Vymáhajícímu věřiteli nešlo o povolení exekuce na peněžitě požitky práva várečného (čís. 3983 sb. n. s.), nýbrž o povolení exekuce na samotné právo dlužníkovo. Taková exekuce je podle něho přípustná, neboť prý běží sice o reální oprávnění, ale takové, které není na trvalo spojeno s domy spoluvlastnický dlužníci patřícími, ježto může býti knihovně přenášeno na kteroukouliv jinou nemovitost. Avšak stěžovatel není v právu. Reální oprávnění je podle své povahy jako vedlejší právo spo-